

Naar Medlemmer af et Udvalg indbyrdes forhandle om, hvorledes de under en vanffelig Stilling kunne komme til Enighed, og naar disse Medlemmer, der repræfentere forffjellige Sider eller Meningsfæller i Salen, henvende fig til disse Meningsfæller for at være vilfe paa, hvorvidt de kunne gaa i deres Forhandlinger for at vinde Underfføttelfe, da er dette korreft. Det er ikke af den Slags Udenffingsbeflutninger, fom ofte tidligere have været Gjenffand for Kritik; thi der er ingen anden Bei at gaa, idet vi ikke kunne forhandle derom i Salen. Naar der dernæft er kommet Hentydninger til, at man har forundret fig over, at Medlemmer af Mindretallet ligefom have vifget deres eget tidligere Standpunkt og deres egne tidligere Anfkuelfer ved de Udtalelfer, der ere faldne heri Salen, ffal jeg bemærke, at det ikke er mig bekendt, at noget Saadant har fundet Sted med mig eller ved de Forhandlinger, hvori jeg har deltaget. Der er ikke fremkommet nogenffomhelft Udtalelfe her i Salen, fom jeg ikke fuldfændig vedffjender mig, og fom jeg ikke vedffjendte mig i det Dieblif, jeg deltog i Overenskomfften. — Jeg ffal ikke komme ind paa Udtalelferne om de forffjellige Spørgffmaal, fom ere fremkomne under denne Forhandling, og af hvilke ganffe vift mange kunde have været undladte, faaledes fom Udtalelferne om proviforiffe Finantslove og faa meget Andet. Jegønffter perfonlig ikke at fremfalde nogen Strid eller Forfftyrrelfe af det faa ironiff omtalte gode Forhold mellem Mindretallet og Flertallet; thi det forekommer mig, at man ikke loyalt kanønffte at fremfalde noget Saadant. Det fereffommer mig, at vi, faa længe vi forhandle Finantsloven, loyalt ffulte blive ffaaende paa den Enighed, hvortil vi ere komne; men, forffaa vidt der har været underlagt denne Overenskomff afffillige vidtgaande Lanfer for Fremtiden, maa jeg fige, at noget Saadant ffendes ikke. Der er kun en Overenskomff angaaende vor Affffemming ved Finantsloven, men ikke om Andet. Der har ogffaa været talt om, at Overenskomfften vilde være vedvarende faa længe, indtil en Regjering beffemt havde fraffagt fig enhver Lanfe om at kunne udgive proviforiffe Finantslove, men jeg maa fige, at dette gjælder ialffald ikke for mit Vedkommende. Jeg vedffjender mig, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgffreds (Hindenburg) yttrede, idet jeg, faalænge der ikke i Grundloven findes nogen anden Bei, ad hvilken en uopløffelig Kolliffion imellem Landsffthinget og Folkethinget kan finde fin Afgjørelfe, ikke fer rettere, end at Grundloven har henviff til en proviforiff Finantslov; thi den anvifer ingen anden Bei. Naar man alffaa ikke kan paavife nogen anden Bei, ad hvilken Kolliffioner mellem Landsffthinget og Folkethinget kunne finde deres Afgjørelfe, end en proviforiff Finantslov, kan jeg ikke fe rettere, end at en faadan er fuldfændig lovlig, forffaa vidt de Betingelfer ere tilffede, fom Grund-

loven fordrer; men her kommer Faren. Det ærede Medlem for Maribo Amt's 4de Valgffreds (Clausfen) og den ærede Ordffører talte om Faren ved en proviforiff Finantslov, men efter min Overbeviffning ligger Faren ikke der, hvor de mente. Forffaa vidt der er nogen Fare, tror jeg, at Regjeringen og Enhver, der har tænkt over Sagen, veed, hvad den har at betydde. Faren er den, at man, naar man førft kommer ind paa proviforiffe Finantslove, let kan komme til at glide bort fra, hvad der er Grundlovens Lanfe, nemlig at en proviforiff Finantslov kun ffal være den ffidfte Udvei, naar en absolut tvingende Nødvendighed er tilffede. Spørgffmaalet om, hvorvidt der virkelig er et faadant ferdeles paatvængende Tilffælde eller en absolut tvingende Nødvendighed tilffede, kan blive Gjenffand for et vilffaaligt Skjøn, og der ved kan Folkethingets forffatningsmæssige Myndighed blive befflippet. Derfor er jeg enig i, at man, om end en proviforiff Finantslov efter min Mening paa ingen Maade i alle Tilffælde kan ffges at være i ubetinget Strid med Grundloven, ffal, inden man billiger et faadant Skridt, være fuldfændig forviffet om, at der ikke gives nogen anden Bei, og at den ikke kan undgaa. Vi komme nu til det Punkt, fom for mig, og jeg tør antage for Flertallet af mine Meningsfæller, har været det Afgjørende ved den affluttede Overenskomff. Vi mente ikke, at der var en faadan tvingende Nødvendighed tilffede, men vi kunde jo kun dømmen derom fra vort eget Standpunkt og med det Syn paa Situationen, vi havde, og vi kunde jo ikke paatvinge Regjeringen vort Syn paa Sagen. Jeg driffer mig ikke til at falde nogen Dom over Regjeringen, naar den fer paa Sagen med et andet Syn; men jeg figer kun, at jeg for mit eget Vedkommende, faaledes fom Situationen er i mine Dine, ikke kunde finde en proviforiff Finantslov tilffedelig, og under disse Forhold anffaa jeg det for loyalt imod Regjeringen og ligefrem for min Pligt at fføge at undgaa enhverffomhelft Nødvendighed for en proviforiff Finantslov. Naar da Flertallet stiller et Tilbud om, at det, hvis Mindretallet vil være enig med det, vil vedtage en Finantslov i den Stiffelfe, hvori den nu foreligger, og naar man ved indbyrdes Forhandling kommer til den Erfkendelfe, at der, hvis

Rettelfer.

Sp. 5987: „125 Møde. Torsdagen den 24de April Kl. 1.“ læs: „125. Møde. Torsdagen den 29de April Kl. 1.“

— 5996, S. 14 f. n.: „at man ikke tænker“ læs: „at man tænker“.